

בס"ד ❖ שב"ק פרשת כי תצא ❖ יג' אלול התשס"ח ❖ גיליון מספר 210 ❖ שנה רביעית
 יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ מרכז תורני ללימוד פנימיות התורה והחסידות
 לאורו של כ"ק האדמו"ר מקומרנא רבי שלום ספרין זצוק"ל

מאורות שלום

העלון השבועי שלך

✦ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ✦ העורך: בן ישי עוזיהו ✦
 כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net> כתובת דואר אלקטרוני info@ohrshalom.net

נר ה' נשמת אדם
 העלון יוצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שמסרו נפשם על קידוש ה'
 ולעילוי נשמת מירה בת אביגדור ז"ל
 ת.נ.צ.ב.ה.

מאורות הפרשה - דיברה אורה כנגד יצה"ר

היה האדמו"ר זיע"א מספר שבפרשה זו היה אביו זיע"א מדבר מדברי החוזה מלובלין, שאמר על דברי רש"י הקדוש על הפסוק "וראית בשביה אשת יפת תואר" שדיברה תורה כנגד יצה"ר, שאם אין הקב"ה מתירה ישאנה באיסור", ששאל החוזה איך יתכן ויהיה חשד כזה שיהודי יעשה איסור ויעבור על ד"ת? אלא שהרי לפני שיצאו ישראל למלחמה היו אומרים "מי האיש הירא ורך הלבב ילך וישוב לביתו", ופירשו חז"ל שירא מעבירות שבידו.

היוצא מקריאה זו, שכל היוצאים למלחמה, היו בטוחים בעצמם שנקיים הם מכל רבב, והיא הנותנת, כי מי שבטוח בדעתו שנקי הוא מכל שמץ ורבב, יש בו סכנה גדולה יותר שיתגרה בו יצה"ר, ובפרט בדברים שנפש הבהמית של האדם נשכת אחריו, כאיסורי עריות. אשר על כן התירה הקב"ה "היתר לשעתו", שאז ישאנה בהיתר.

ואמר רח"י שהנה מדברי החוזה הקדוש למדים אנו דרכים רבות בעבודת ה' אצל האדם. שהנה נברא הוא בשר ודם, עצמות וגידים, והם משכן קודש לנשמה הטהורה חלק אלוה ממעל, אלא שכל אחד מושך אל שורשו. והיה אם ימתין האדם עד שיהא נצרך לצאת למלחמה על אויבו הוא היצה"ר, יהיה בצוקה וצרה, ויהיה נתון לבחינה ובדיקה ובודאי יהיה ירא מעבירות שבידו.

אך מי שמקיים בעצמו יום ביומו "כי תצא למלחמה על אויבך", תהייה מקדים לצור על היצר הרע, יבדוק ויפשפש במעשיו, עד דקות שבדקות, ויהיה הוא הפותח במלחמתה של תורה ומצווה, הרי "ונתנו ה' אלקיך", בודאי, אך בדיוק דברי התורה הנתינה תהייה באותו מקום שבו נבדק מי שאינו מרגיל עצמו במלחמתו נגד יצרו, על כן אמרה תורה "בידך", כנגד "הירא מעבירות שבידו".

כי באמת, יצה"ר נתון בידי האדם, לעשות בו כטוב בעיניו, וכמאמר אברהם אבינו "הנה שפחתך בידך, עשי לה הטוב בעיניך", וגברת הבית תירש את השפחה, ולא עוד אלא שיהא בורח ממנו היצר ומרחיק עצמו ממנו, והכל כפי חוזק המלחמה שיהיה נלחם בו.

וצריך האדם לדעת, כי אע"פ שנראה שאין דרך להלחם בו ולגרשו מן הארציות שבאדם, אין אדם הפטור מכך, ויצר הרע מלאך ה' הוא, אשר בתבוסתו ישמח שחה גדולה ויתהפך מיד למלאך קדוש, שני יצרים העובדים את ה' בדרך הישר והטוב, כנאמר "ונתנו בידך" כי כך גזרה ההשגחה העליונה להיות האדם נוצח את יצרו, "כי בתחבולות תעשה לך מלחמה", רק עשה ככל אשר בידך "כי תצא" אתה ולא הוא, והוא סוד ניצוח על היצה"ר.

מאורות אוצר החיים למהרי"א מקומרנא

לנכרי תשיך - שכל השפעות שמשפיעין לשדים ולקליפות הוא על ידי ריבית, שנותנין להם שעיר המשתלח כדי לברר הנשמות והחיות שלהן, וכן השכינה גולה ומשפעת ללקט הנשמות.

ולכן המצוה לנכרי כדי שיקח ממנו תוספת, וכשלוקח התוספת מהקליפה, גורם שפע וברכה בשכליים הקדושים, וכל עיקר השפעות אות ב' שמשפיע גם להם שפע, הוא כדי ליקח מהם התוספת, וכשזה נופל זה קם.

והמלוה לנכרי בריבית גורם קירוב הגאולה ושיבנה בית המקדש במהרה. ובגלות, ראוי לזוהר לקיים מצוה זאת לשם מצות בוראנו, אבל לא לעשות לעצמו פרנסה מזה כמבואר בספר הקנה.

מאורות היכל הברכה למהרי"א

ולך תהיה צדקה לפני ה' אלקיך - עיין לק"ת וכל זה בתנאי שיהיה בו מידת צדקה, שאן אין בו מידה זאת, גם הש"י לא יעשה עמו צדקה, אף שיהיה בו מצוות אחרות, כי אין עבירה מכבה צדקה כמו שאין מכבה תורה, כי אם נותן צדקה תרד נשמתו להעלות מן הרפ"ח, אבל אם לא יהיה בו צדקה, אפשר שלא יעלה אלא יתאחז בו הרע, וישאר אף הוא שם.

אבל למי שיש בו צדקה קרנו האור שלו תרום, שיתעלה למעלה עם האור לפני הש"י, וזוהו "ולך תהיה צדקה"

אם יהיה לך מידת הצדקה, אני מבטיח לך "לפני ה' אלקיך" שתתעלה מעלה מעלה, אכ"י.

מאורות הסיפור החסידי -

"מדוע את עצובה כל-כך?"; שאל הצדיק רבי יחזקאל משינובה את המשרתת הצעירה שעבדה בביתו. "רבי", ענתה לאה-פרומט, "משפחתי היגרה לארצות-הברית ואין מי שידאג לנישואיי." "אל דאגה", ניחמה הצדיק, "בקרוב תמצאי את זיווגך, ואני מברך אותך שבין ילדייך יהיו גם תלמידי-חכמים."

לאה-פרומט בטחה לגמרי בברכת הצדיק ושמחתה שבה אליה. ואמנם, זמן קצר אחר-כך נישאה לשלמה ליכט, יהודי כפרי שאמנם לא היה תלמיד-חכם, אך הצטיין בלב טוב ובמידות טובות. כסף רב לא היה לבני-הזוג, אך הדבר לא פגע בחמימות הרבה ששרתה בביתם.

גם ילדים נולדו להם, ולאה-פרומט הייתה בוחנת אותם תמיד, מנסה לנחש מי מהם יגדלו תלמידי-חכמים, כהבטחת הצדיק. בסופו של דבר הייתה האם משוכנעת שהכוונה לשני ילדיה הגדולים, זוג התאומים רפאל ויצחק.

כשהגיעו לגיל מצוות ציוותה לאה-פרומט על בעלה למצוא להם ישיבה מתאימה. "אל תעז לחזור הביתה בלי שמצאת להם ישיבה", אמרה ואף הוסיפה בנימה מאיימת: "אם ישובו הילדים איתך, תצטרך למצוא לך אישה אחרת."

רתם שלמה את הסוס לעגלה ויצא עם ילדיו לעיר הסמוכה, הנישוביץ. רב העיר, שהיה גם ראש-הישיבה, בחן את הילדים והיה שבע-רצון מכישוריהם ומידיעותיהם.

כמקובל באותם זמנים - כל בעל-בית היה מאכיל על שולחנו בחור-ישיבה יום אחד או שניים בשבוע. "עסן טעג" ("לאכול ימים"), קראו לזה. וכאן התעוררה בעיה קטנה: אצל כל בעלי-הבתים שהתנדבו לכך כבר שוכנו בחורים. האפשרות היחידה שנותרה - הציע הרב - היא למצוא מישהו שיקבל את הילדים תמורת תשלום.

שלמה פרץ בבכי. "כסף אין לי ואשתי הזהירה אותי כי אם אשוב הביתה בלי לסדר את הילדים בישיבה, היא תתבע ממני גט!". כששמע ראש-הישיבה על מסירות-נפשה של האם למען התורה וחש במצוקתו של הבעל, אמר: "אם-כן, יישארו הילדים בבית ויאכלו על שולחני". ואכן, כך היה. הילדים הצעירים למדו תורה מפי רבם בישיבה וסעדו על שולחנו בביתו. במרוצת הזמן גדלו השניים בתורה וביראת-שמים.

זכו שלמה ולאה-פרומט לראות את שני בניהם התאומים עולים במעלות התורה: הרב יצחק ליכט הי"ד שימש רב העיר ביסטרה עד השואה; הרב רפאל ליכט כיהן כמגיד-מישרים בעיר פרשוב (סלובקיה) על-אף האיום המתואר לעיל, כאשר איימה האישה להתגרש מבעלה, שרתה בין בני-הזוג אהבה רבה עד יומם האחרון. בזקנותם נהגו להתקוטט ביניהם מי ילך ראשון לעולם האמת. כל אחד מהם טען שלא יוכל לחיות בלי זולתו. ומה באמת אירע? הימים היו ימי סיומה של מלחמת-העולם הראשונה. הבנים, וגם החתן, הרב וייס הי"ד, שאף הוא היה תלמיד-חכם, גויסו לצבא האוסטרי-הונגרי.

האם לאה-פרומט חלתה. לילה אחד חלמה שהיא מובלת על-ידי מישהו בפרוודור חשוך מאוד. היא פנתה למובילה ואמרה: "אני יודעת מי אתה - אתה מלאך המוות. אך יש לי בקשה, אני רוצה לראות את שלושת הכוכבים שלי כשהקיצה מהחלום זכרה אותו כאילו אירע במציאות. בדבריה על "שלושת הכוכבים" התכוונה לשני בניה ולחתנה - תלמידי-החכמים. ואמנם זכתה לאה-פרומט לראות בטרם מותה את שני בניה הגדולים ואת חתנה. אך לאה-פרומט התגעגעה גם לצעיר בניה, ברליה, ורצתה מאוד לראותו בטרם מותה. באותם ימים היה ברליה מגויס באיטליה. הצבא האוסטרי-הונגרי התפורר והלך. בין החיילים הייתה התלבטות קשה אם לערוק או להישאר בשירות. ברליה חלם ברליה חלום. ובחלום קוראת לו אימו ואומרת לו: "ברליה, חזור הביתה! חזור הביתה!"

כשהקיץ משנתו חייד לעצמו: איזה חלום! אבל כשהחלום חזר ונשנה פעמיים ואף שלוש פעמים, נשא את רגליו וברח לעבר שינובה. הדרך הייתה ארוכה ומלאת סכנות. כשהגיע ברליה לעירו נודעו לו הבשורות המרות. הוא שמע כי בדיוק לפני חודש נפטר אביו ר' שלמה. ובדיוק עכשיו, במלאות שלושים למות האב, נפטרה גם אימו. הוא הספיק להשתתף בהלווייתה.